

Ieslea, crucea și cununa

Catastrofa primară

În lumea noastră bântuie mereu catastrofe: prin Tsunami din decembrie 2004 au murit aproximativ 160.000 de oameni, scufundarea vaporului Titanic a costat viața a 1.522 de oameni, al doilea război mondial a lăsat în urma lui 50 de milioane de morți. Catastrofa primară a fost însă căderea în păcat din grădina Eden. Ea este cauza tuturor celorlalte catastrofe care s-au abătut asupra pământului. Păcatul a dus la despărțirea omului de Dumnezeu. Fără Dumnezeu omul ajunge în vârtejul pierzării veșnice. Dacă Dumnezeu ar permite ca un singur păcat să intre în cer, atunci suferința și moartea ar pătrunde acolo, dar Dumnezeu nu vrea aceasta.

Pe Dumnezeu Îl doare inima, că oameni pe care i-a creat și pe care îi iubește, s-au depărtat de El. Prin aceasta au achiziționat moartea. Vai, cât este de îngrozitor! Un proverb spune: „Moartea n-are leac”. Nici chiar o plantă din grădina Eden nu poate servi ca leac împotriva morții! Dar probabil are Dumnezeu un leac!?

Remediul lui Dumnezeu – El a trimis pe Fiul Său

Dumnezeu a avut deja în grădina Eden un plan de salvare și l-a făcut cunoscut imediat după căderea în păcat – chiar dacă a fost foarte cifrat: »Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul« (Geneza 3, 15). Într-o mulțime de profeții se face aluzie la Salvatorul care va veni, ca de exemplu:

- »O stea răsare din Iacov, un toiag de cârmuire se ridică din Israel« (Numeri 24, 17).
- »Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel, și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei« (Mica 5, 2).

Ultima înștiințare cu privire la venirea Salvatorului a făcut-o un înger, când a făcut cunoscut lui Iosif nașterea

și numele Copilului ceresc: »Maria, nevasta ta, ... va naște un Fiu, și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale« (Matei 1, 20-21).

Pe parcursul istoriei au apărut mulți oameni pe scena lumii, care și-au făcut un nume între oameni: împărați și regi, poeți și filozofi, guru și vrăjitori, buni și răi. Dar lumea nu a văzut niciodată un dumnezeu – până când a venit crăciunul. Copilul din iesle nu este un dumnezeu așa cum și l-au imaginat grecii pe Olimp, sau germanii în Walhall. El este singurul care putea spune: Eu sunt Creatorul, prin care au fost făcute toate (Ioan 1, 1-3); »Eu sunt Adevărul« (Ioan 14, 6), »Eu sunt Păstorul cel bun« (Ioan 10, 11), »Eu sunt ușa« (spre cer) (Ioan 10, 7).

Pe ce drum a mers El în lume? A venit El cu surle și trompete sau cu zgomotul puternic ca de tunet? A venit El cu oștirile cerești? Nu! Dumnezeu a ales o fecioară din Israel – pe Maria -, care a găsit har înaintea Lui, ca să aducă pe lume pe Fiul lui Dumnezeu. Prin aceasta a surprins și pe iudei, care, de exemplu, aveau în urechile lor următoarele cuvinte profetice: »Iată că Împăratul tău vine la tine« (Zaharia 9, 9), sau »El va nimici toate împărățiile« (Daniel 2, 44). De aceea ei nu așteptau un Copil în iesle, ci un Împărat! Acesta trebuia să apară împuternicit cu toată autoritatea și să alunge pe romani din Israel, să-și instaureze reședința în Ierusalim și să numească pe marii preoți și pe cărturari ca miniștri.

Dar Isus nu a venit așa, și de aceea iudeii L-au respins. Au trecut cu vederea acele locuri din Scriptură, care spuneau că El trebuia să vină mai întâi ca Copil: »Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat« (Isaia 9, 6). De Acesta depinde dacă noi vom petrece veșnicia în cer sau în iad. Acest Mesia se caracterizează prin inițialele ICC:

- Ieslea (acest I simbolizează venirea lui Isus în lume)
- Crucea (litera C simbolizează mântuirea noastră, înfăptită de Isus la cruce)
- Cununa (acest al doilea C simbolizează cununa lui Isus, pe care o va avea la revenirea Sa ca Împărat)

Nu există cruce fără iesle! Nu există cunună fără cruce! Fără iesle și fără cruce nu există cer pentru noi! De aceea a trebuit mai întâi să aibă loc crăciunul!

Ce supără la cruce?

Criticii credinței creștine pun mereu întrebarea: De ce această moarte brutală pe cruce? În credința voastră totul se învârte în jurul unui instrument de execuție. Nu putea Dumnezeu să aleagă un drum mai blând, ca să refacă legăturile cu noi oamenii? De ce drumul împăcării a fost pavat cu moarte, durere, lacrimi și tristețe? Nu ar fi putut să fie mai plăcut, mai estetic și mai cu stil? Nu putea Dumnezeu să închidă un ochi la toate slăbiciunile noastre?

Toți acești „de ce” sunt greșiți, căci ei bagatelizează păcatul. Și aceasta mi se pare mie a fi boala timpului nostru. Numai la cruce putem citi ceea ce nu găsim în nici o carte a filozofilor și gânditorilor:

- Crucea ne arată ce prăpastie adâncă a creat păcatul între Dumnezeu și om. Adâncimea este așa de mare, că iadul este consecința acestui fapt (Matei 5, 29).
- Crucea ne redă o prezentare realistă a faptului cât de mult S-a apropiat Dumnezeu în dragostea Sa de noi, și anume, așa de mult că prin dăruirea Fiului Său Isus, a rupt de la inima Lui ce avea cel mai drag.
- Crucea lui Isus este cea mai mare coborâre a lui Dumnezeu. Creatorul universului și al vieții se lasă executat asemenea unui făcător de rele. Ce preț mare pentru păcat! Dar prin aceasta Isus poate invita pe fiecare păcătos să vină la El: »Pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară« (Ioan 6, 37). Dar există și cealaltă alternativă: cine nu vine, acela este pierdut – și este chiar veșnic pierdut!
- Crucea pune capăt tuturor lucrărilor de răscumpărare făcute de oameni. De aceea putea Isus să vestească categoric: »Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine!« (Ioan 14, 6). Toate religiile sunt în fața crucii numai o strălucitoare fata morgana în pustia unei omeniri pierdute.

Vestea de crăciun este împreună cu vestea crucii o veste minunată de mântuire: »Fiindcă Fiul Omului a venit să mântuiască ce era pierdut« (Matei 18, 11).

El vine iar

Isus va veni a doua oară în această lume. Atunci însă nu va mai veni ca copil în iesle, ci ca Împărat, ca Judecător și Stăpânitorul lumii. În Evanghelia după Matei 24, 30 El a profețit foarte clar acest eveniment: »Atunci se va arăta în cer semnul Fiului Omului, toate semințiile pământului se vor boci, și vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă.«

Ce motiv de bucurie! Creatorul lumii apare! Salvatorul lumii vine! De ce stă scris în text: »toate semințiile pământului se vor boci«? De ce strigă ei: „Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului« (Apocalipsa 6, 16)? Mulți au auzit în timpul vieții lor de necesitatea de a se hotărî pentru Isus, dar au zis „nu”! Acum ei sunt pierduți și nu mai pot revizui nimic. Este absolut prea târziu. De aceea ei strigă și urlă.

Cei mai mulți oameni merg pe drumuri pe care Isus nu Se întâlnește. Inventivitatea este mare. Așa spunea, de exemplu, artista americană Shirley MacLaine, care trăia împreună cu câinele ei pe un ranch: „Câinele meu Terry este Dumnezeuul meu care mă însoțește – el este reîncarnarea zeului egiptean Anubis, care are chipul unui câine. Poate părea ciudat, dar Terry și eu am trăit împreună în vechiul Egipt. El este un Dumnezeu animal și eu sunt o prințesă. Viața ne-a adus acum din nou împreună.«

Isus va reveni în chip vizibil: »Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui« scrie Ioan în Apocalipsa 1, 7. Când primul om - N. Armstrong - a pus piciorul pe lună la 20 iulie 1969, 500 de milioane de oameni au urmărit evenimentul la televizor. Lady Diana a murit într-un accident de mașină. Când la 6 septembrie 1997 în Londra a avut loc cea mai mare înmormântare a tuturor timpurilor, 2,5 miliarde de oameni au privit

ceremonia la televizor – 40 de procente din populația lumii! De aceea ea a fost prima „în mormântare globală”.

Dar pentru venirea lui Isus nu va fi necesară nici o cameră de luat vederi. Toți oamenii pământului vor trăi „live” acest cel mai mare eveniment. Isus va fi văzut de toți. Aceasta este valabil nu numai pentru populația lumii care va trăi în timpul acela, ci pentru toate generațiile din istoria omenirii. Și toți cititorii acestui articol vor fi de față. O singură întrebare va fi atunci la ordinea zilei: cărei grupe aparțin eu? Aparțin cetei celor mântuiți sau aparțin cetei celor pierduți?

Isus va reveni deodată: »Căci, cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului Omului« (Matei 24, 27). Într-o clipă va putea fi văzut pe toată suprafața pământului. La ce moment din zi va avea loc aceasta? Răspunsul îl găsim în Luca 17, 34: »Vă spun că, în noaptea aceea, doi înși vor fi în același pat, unul va fi luat și altul va fi lăsat.« Deci noaptea!? Două versete mai departe se spune însă: »Doi bărbați vor fi la câmp (=deci, ziua!); unul va fi luat și altul va fi lăsat.« Nu-mi este cunoscut dacă Columbus a cunoscut aceste texte. Ar fi putut să tragă următoarea concluzie din ele: dacă revenirea va avea loc într-o clipă, și Biblia descrie atât o situație de noapte cât și una de ziua, atunci aceasta nu este posibil decât pe o sferă.

Aceste două versete mai arată ceva foarte important. La revenire va avea loc separarea omenirii: se va face diferențiere între cei primiți și cei respinși. Prin aceasta se face referire la problema propriu-zisă a omenirii. O singură întrebare este valabilă: aparțin eu celor mântuiți, sau aparțin celor pierduți?

Este deja totul hotărât?

Dumnezeu a creat pe toți oamenii ca personalități care dispun de voință liberă. Aceasta ne deosebește total de animale. Voința liberă permite totul – să ne depărtăm de Dumnezeu, sau să ne apropiem de El. Dumnezeu a făcut totul în Hristos, ca să ne arate drumul care duce în Împărăția cerurilor. Și cu toate acestea Biblia vorbește foarte pregnant și atenționează că nu toți vor merge pe

drumul mântuirii. Ce ar putea Dumnezeu să facă? Dacă ne-ar lua libertatea voinței, atunci ne-ar răpi personalitatea; am deveni mașini, marionete sau roboți, care acționează conform programării lor. Voința este însă o parte componentă importantă a personalității, atât cu privire la viața de aici, cât și la viața de dincolo. De alegerea pe care o facem depinde și locul unde ne vom afla în veșnicie.

Ne-am pregătit pentru această zi care va veni? În pilda celor zece fecioare, Domnul Isus ne atenționează cu privire la pregătire. Ne face să ne gândim: toate cele zece fecioare au fost „credincioase”, ele credeau cu tărie că: nunta va avea loc! Cu toate acestea nu toate s-au comportat corespunzător convingerii lor. Numai cinci au ajuns la țintă. Celor care nu au fost gata, Isus le-a zis: »Nu vă cunosc!« (Matei 25, 12). Prin aceasta au pierdut veșnicia toată. A fost, așa cum a spus cândva Heinrich Kemner: „Poți ajunge în iad nefăcând nimic!” De la Hermann Bezzel vine atenționarea insistentă: „Poți freca băncile bisericii și cu toate acestea să mergi la pierzare.” „Credincioșii” care confirmă faptele, dar care nu le aplică în viața proprie, pun viața veșnică în joc.

Toate cele trei sau niciuna

Sunt mulți care în fiecare an sărbătoresc la crăciun pe copilul Isus născut în iesle. Deseori se rămâne numai la aceasta. Dar cele trei litere ICC nu se pot despărți. Lui Isus îi aparține ieslea, pentru întruparea Lui, crucea suferințelor Lui însoțită de biruința învierii, dar și cununa Împărăției Sale, care va fi văzută de toți la revenirea Lui. Acesta a fost de la început planul de mântuire al lui Dumnezeu împotriva catastrofei primare a acestei lumi. Ultima catastrofă, de care omenirea va avea parte, este iadul. Din păcate ea va costa viața mult mai multor oameni, decât în toate catastrofele istoriei, și această moarte durează veșnic! Dar la crăciun, și nu numai atunci, Dumnezeu ne întreabă personal dacă vrem să primim cadoul „Iesle, cruce și cunună”. Spune, Da!, și pecetluiește-o prin rugăciune!

Prof. Dr. Werner Gitt